

Flaixos de diumenge al Capcir

Un relat de: [M.Salles](#)

I
Velocitat. Lliscar. Descendre.
El vent fred gelant-me les galtes i les orelles.
Velocitat. Córrer. Lliscar.
Treure adrenalina.
Més.

II
El telecadira s'atura.
El run-run dels motors defalleix emmudint.
Un silenci blanc m'envolta.
Sola.
No sóc on voldria ser.
I aquest silenci es filtra pels porus.
Em xiuxieja: dorm i oblida.
Abandona't.
Un ocell -no sé quin- canta.
Em desvetlla de la meva tristor.
Hi ha vida, malgrat tot.

III
Milions de cristalls blancs
em miren
fuetejant-me reflexos irisats al rostre.
Aquesta neu em mostra
els milions de cristalls en què m'he convertit,
absurdament penjada
de la teva veu.

IV
Quanta bellesa m'envolta
aquí al Capcir.
Rajos de sol travessen branques d'avets
i juguen a fet i amagar.
Els ocells es responen enmig del silenci nevat.
A la llunyania, aus de corral.
I el motor d'un cotxe, més enllà.
Quanta vellesa sento
aquí a la solitud.

V
Nens juguen a tirar-se boles de neu.
Al costat del cementiri nevat.
Un gall fa eco dels seus crits enjogarrats.
Obren la tanca del cementiri
i s'enfonsen a la neu dels morts.
A Fontrabiouse, la vida juga amb la mort.
A Gaza, la mort juga amb la vida.